

Hoera! Hoera! Het hout kneppert en knapt, de kolen vatten vlam. En wie er ook binnen komt, of de baas met zijn prullenmand of een nieuwe schoolopziener of een heel leger inspecteurs: Sijtje tart ze allemaal.

„Juffrouw!” zingt Bertusje met een zangetje tusschen zijn enkele overgebleven melktandjes, en hij slingert zijn arm om Sijtjes middel. „Wat komt hier uit?” Hij houdt haar een dikke zonnebloempit en een bruine boon onder den neus.

„We zullen ze in de aarde stoppen,” zegt Sijtje, „Dan zul je wel zien.” Bertus mag in den tuin bloempotten halen. Sijtje spreidt een krant op den vloer uit en als ze de oude aarde uit de bloempotten er op leeg stort, kruipen er een soort pissebedden uit. Bertusje, die met zijn handen op zijn knieën haar evoluties volgt, slaakt een gilletje. De andere kinderen wijken achteruit. Sijtje is niet bang van spinnen of hooiwagens, maar deze vette zwarte vlugge torren zijn haar te machtig. Ze doet de aarde plus de torren in de vuilnisbak en met een ouden lepel schept ze uit een emmer versche aarde in de bloempotten. Ze spit ze nog wat om, maakt reken en zaait lupine, lathyrus, goudsbloemen, Oost-Indische kers en korenbloemen uit het oogpunt der poëzie, en gras, haver, rogge, gerst en haver van wege het proza der zaakkunde-les. Bertusje duwt met zijn kleinen, witten vinger de boon zoo diep in de aarde, of ze er aan den anderen kant weer uit moet komen.

De nieuwe aarde is zwart-bruin, vet en vochtig en ze riekt, o, wat riekt ze donker.

Daar breekt Martien, de broer van Jan de Wit, door de dubbele haag van kinderen. Met een zwaai neemt hij zijn pet af. „Complement van moeder, en als Jan op school nog es zoo ondeugend is, of u het dan tegen mij wil zeggen, dan zal ik het tegen mijn vader zeggen, en die zal Jan dan wel es onderhanden nemen!”

Martien af en Sijtje staat paf over die onverwachte medewerking. Het aanstaande lijdende voorwerp van de executie zit naast Henk zoet postzegels in een album te plakken.

„Jan!” Een verwonderd gezicht met wijdgesperde oogen. „Is je vader streng?” Een verlegen gegrinnik. Hij begrijpt Sijtje niet.

„Van wie krijg je wel eens op je broek, als je ondeugend bent?” Jan weigert nog zijn vernederingen aan de groote klok te hangen.

„Van wie ben je banger, van je moeder of van je vader?”

„Van me vader!” zegt Jan grif.

Sijtje haalt hem eens over zijn warmen bol. Hij is wanhopig lastig, maar tot nog toe kan ze het nog best met hem alleen af.

Even later vindt Sijtje toch, dat de inmenging van Jan's papa niet heelemaal te verwerpen is. Onder het lezen dwalen zijn oogen voortdurend